

МОЕТО КОЧИ-БОЧИ.

Мойто малко Кочи-Бочи
Азъ обичахъ отъ сърдце
И му давахъ да си лочи
Въвъ паничка млѣнице.

Кочи растна и порастна.
Катъ се скарахме веднѣжъ,
По послето то ме драсна.
А пъкъ азъ — нели съмъ мжжъ? —

Взехъ бастонъ и по главата:
Пата-кюта-кюта-пата!

Ни ястенце, ни попара
Не му давамъ вече азъ,
Нито дробче отъ месаря
Му изпировамъ оттогазъ.

Въвъ поличката ми вече
То ни дрѣме, ни преде?
Цѣлъ день скита се далече —
Кой го зисе нахидъ

Щомъ ме види пъкъ съ бастона,
То се крие — азъ го гоня.

По долапа се катери
За сланинка и месо,
Граби, дѣ какво намѣри,
И не свѣрта го мѣсто.

Единъ день пъкъ въвъ долапа
То се вмъкна всрѣдъ деня
Млѣницето изполапа
И компота ми изля.

Взехъ тояга да го пера —
То избѣга подъ миндера.

Но подгонихъ го веднага
И натиснахъ го добръ,
И съсъ дългата тояга
Дадохъ му да разбере.

То изплашено изкочи
И уфейка ми завчасъ —
Ни се чу горкото Кочи,
Ни се видѣ оттогазъ.

Ахъ, какъ много ми е жалко
За туй пакостниче малко!

Бибко.

ПРИКАЗКА ЗА ПУЯКА.

Веднажъ пуюкътъ стана царъ.
Разположи се той въ своя дворецъ, яде,
пие, радва се на честта си и на царската
си челядь.

Всичко си имаше той, министри, при
дворни, слуги, слугини. Само едно му лип-
сваше — нѣмаше си придворенъ пѣвецъ, който
да го весели и да му пѣе въ честити царски
дни и на голѣми празници.

Тогава пуюкътъ издаде заповѣдъ да се
събератъ въ двореца му всички хвъркати
пѣвци, та да избере измежду тѣхъ при-
дворенъ пѣвецъ.

Чули, не чули царската воля, ето че
заприниждаха въ двореца отъ всички страни
прочути и неизвѣстни пѣвци, малки и го-

лѣми. Жълтунката, чучулигата, пѣстрата
кадѣнка, гълъбътъ, гургувицата, кукувицата,
сойката, свраката, гарванътъ, пѣтелътъ,
гжската, врабчето, скромното славейче и
безброй още пѣвци и пѣвици изпълниха
царския дворецъ.

Разположи се негово величество пуюкътъ
на своя тронъ, а до него богопомазаната му
царица, пуйката, и пѣвцитѣ единъ поединъ
почнаха да показватъ своето изкуство.

Най-напрѣдъ запѣ врабчето, по него
се заредиха всички, и най-послѣ славейчето.

Пуюкътъ ги изслуша съ дълбоко цар-
ско внимание, но нищо не разбра. Неговиятъ
вкусъ бѣше си останалъ просташки, какъвто
си бѣ, и царското достоинство не бѣ приту-